

МАКЕДОНИЯ

ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПЕТЪКЪ

ЦЕННАТА му е: за година 6 лева, за 6 месеци 4 лева, за 3 месеца 2 лева.

За обявления се плаща по 20 ст. на ръдъ за първо печатание и по 10 ст. за всеко последващо.

ЕДИНЪ БРОЙ 20 СТ.

Статии, доноски, пари, поръчки и всичко друго що се отнася до редакцията и администрацията на в. „Македония“ се неправда до г. К. Шаховъ и гр. Русе.

Ръкописи са не вършатъ. Поръчки не придвижени съ стойността не се испълняватъ.

ПОКАНА.

Всеки вече ясно вижда: какъ въ нашата нещастна татковина — Македония, отъ денъ на денъ, става животъ по тежъкъ и по неспособенъ на нашите братия българи и въобще на всички мирни жители; били тъ отъ коя и да е народност и религия. Какъ разни пропаганди, спомагани въ много случаи отъ самите власти въ Македония, бораватъ и всъвътъ исклучително изъ между нашите братия всъки денъ раздоръ, което много пречи на народните ни стремления. — Какъ тамъ всичко българско е подложено на страшни искушения и мъки, като се предсъдватъ: учители, ученици, даже и свещеници, всъдствие което мнозина днес гинятъ изъ властните зажидани въ Деаръ-Бекиръ и другадъ, а други мнозина се скитатъ изъ разни страни гладни и голи

При всичко това, макаръ и да сме около 2 miliona человека, пакъ нѣмаме, поне тукъ въ свободните страни, единъ какъвъ и да е въстникъ, който както да ни държи въ известността за течението на работите, които се вършатъ около настъ и за настъ, той и да служи за изказване на нашите народни искания и мисли, т. е. сме лишиени отъ най необходимото оръжие за всяки общественъ животъ и борба за него Днес печатът е по силъ и отъ топътъ и съ него си служатъ почти всички народности въ свѣта освенъ настъ Съ това ние сами себе представяме, предъ очите на образования свѣтъ, нѣщо не като народъ

Най състене, ние, македонците, макаръ и да сме едни подъ двояко и тројко робство, а други распръснати изъ разни страни, се не тръбва да заборавяме отечеството си и сме длъжни да работимъ за подобрението на него-вото положение; защото като народъ сме отговорни предъ нашето потомство, ако и при толкова незгодности на своя животъ преминемъ времето безъдѣствено, безъ борба за свободенъ животъ; когато виждаме, че нашите господари не искатъ да се грижатъ за улекчението на нашата животъ.

Подбудени отъ всичко това, макаръ

и съ слаби сили, започваме за сега издаванието на седмиченъ въстникъ „Македония“, съ целъ: борение за подобрение положението на Македония.

В. „Македония“ ще се отдалечава отъ всъкакви тукъ партизански интриги. Страниците му ще бѫдатъ свободни за всъки родолюбецъ, само писаното, да е съобразно съ духътъ на върхомъ и цѣлъта.

Сега обаче, като изказваме сърдечната си благодарност на ония г. г. съотечественици и родолюбци, които се погрижиха за предварителното распространяване на въстника ни, както преди, всъдствие писмото ни за в. „Охридъ“, тъй и сега за в. „Македония“, и па тия, които се притекоха съ свойствеността на спомоществования, съ което доста много ни настърчиха за да се завземемъ по скоро съ това трудно по патротическо дѣло, поканваме всички македонци и родолюбци, които искрено любятъ своята татковина и иматъ желание да помогнатъ на нещастниците, да ни покажатъ своята поддръжка въ това съ записването си спомоществователи на въстника ни, — „Македония“.

Отъ Редакцията.

Русе, 21 Октомврий 1888 г.

Както всички други народи съ били въ право да мислятъ, да работятъ, да се борятъ за свободенъ и самостоятеленъ животъ и го добивали по този начинъ; тъй сѫщо и ние сме въ право да мислимъ, да работимъ и да се надяваме, че при по-благородните времена пакъ ще се видимъ въ положението на свободата за насъ, която преди въка нашите праотци съ се радвали и гордѣли, а и всичко има свой край.

Не тръбва да ходимъ много на далечно и да търсимъ примѣри изъ всеобщата история, защото такива и то живи примѣри сѫ намиратъ около настъ, т. е. Гърция, Румания, Сърби и България, които днесъ сѫ съвсемъ свободни.

Истина е че всички тия горвоиме-

новани народи добили настоящата си свобода при помощта на нѣкоя друга ногольма сила, но при всичко това справедливостта изисква да се каже, чо тъя (свободата) получили най-пъвично за това, че не спали, че тъя знали: да мислятъ, да работятъ, да се борятъ и най постъ да жертвуватъ, а това за настъ да знаемъ и да се учимъ е — важно. . . . Разбира се, че при сегашното наше съвсемъ слabo положение, ние имаме нужда отъ помощта, въ извѣстенъ размѣръ, отъ всички и поради това, да се стремимъ за сдобиванието най първо на автономията и повече иначо.

Но ние тръбва да имаме предъ видъ и нетръбва да забравяме никогажъ: първо, че турска държава, която едно време бѣше доста голяма и сила, постепенно се намали и се ослаби; второ, че тя е вече осъдената отъ другите сили на смърть, само присъдата на не е приведена още въ испълнение; трето, гърция, сърбия, нѣмците, и разни други, колкото и да се може, за достигването и да извѣти си въ Македония, какъ не ще могатъ да противостоятъ на нашето стремление и търбва да знаятъ: че нашите свободни северни братия българи, които въ много случаи могатъ и да се съгласятъ да поддръжатъ, не ще толкова лесно сѫ съгласатъ за раздѣлването на нашето отечество — Македония. . . .

Но да оставимъ подобни разсѫждения и пресътвания до които не е още толкова близко, а да се повърнемъ до цѣлъта си.

Ние никакъ нѣмаме предъ видъ да се рѣшава този важенъ за настъ въпросъ по революционенъ редъ, а особено за сега, т. е. преждевременно.

Напротивъ за настъ е важно и ние призоваваме всички живущи въ Македония и всички македонци живущи въ чуждина, били тъ българи или отъ коя и да е народност и религия, които еднакво иматъ нужда отъ свободенъ и миренъ животъ въ родното същество, да се събудятъ отъ дѣлгий сѫнъ, да мислятъ, да работятъ въ съгласие за бѫдящия си животъ, и да се не оставятъ на течението на връ-

место, косто на юси, може би, вреда и втора по страшна пропашта.

За това имено, ние не тръбва да правимъ тий, както си, който лъжатъ подъ крушовото дърво съ зърната ръжд и чакалъ да му падне крушата въ устата, до като най посъз умрътъ отъ гладъ. Напротивъ непременно и неотложно вече тръбва да се разшиваме и въздигае умствено, нравствено и духовно, да сме въ слегояние да мислимъ, както ученичътъ Физикъ Нютонъ, който когато лъжатъ подъ ябланицата и виделъ какъ се откъспадо отъ една вътка едно яблоко и падвало не по правото си направление, а малко настраха, отъ което и открилъ внословствене притегателната сила на тълата: общо къмъ земята и въ частностъ по между тъхъ.

По положението на Македония.

ОХРИДЪ И ОКОЛНОСТТА МУ.

Мнозина, които не сѫ виждали този исторически градъ и само слушали и чели за него, не знаятъ нищо обстоятелствено за сегашното му положение, въ много отношения. Азъ доста се интересувахъ да видя този български градъ като си въобразихъ, че той е нъщо особено изъ нашата татковина и ето, че сега ми се удава случая да стора това. Презъ м. Августъ т. г. тръбаше да отидя въ гр. Елбасът (Албания), по своя работа, а пътишъ е презъ градецъ Ресенъ, Охридъ и градецъ Струга. На с. м. още отъ рано, заедно съ нъколко съпътници, вяхнахъ кираджийските коне и потеглихъ по пътища за Ресенъ. Времето бѣ хубаво и ясно; небето бистро и никакътъ облакъ не пречеше на окото да глѣда приятния му цвѣтъ; горитъ, които изобилствува изъ нашите страни, накичени съ свойте буйни и живи лъси и тукъ-таме блъщуканията на бистри речки, даваха досъта приятъ изглѣдъ; тихия и приятъ вътрешъ посещение сладкия гласъ на горския итчики и шумулакието на речките; а слънцето, бързащо съ свѣтлинъ си зари надъ тази хубава картина и я правеше по блъскава. Такъвъ ми бѣ почти цѣлия пътъ и азъ бѣхъ въ въхощение отъ тази прелъстна картина; заборавихъ даже, че се намирамъ въ една турска областъ, гдѣто нѣма нито една педа мѣсто спокойно и свободно, и нищо не ме обезпокояваше; когато на противъ пакъ на съпътниците ми, които почти бѣха се охридинци и минавали презъ тъзи мѣста по нѣколко пъти, лицата бѣха поблѣднили и нищо не ги веселеше, отъ страхъ да не ги сполѣти нѣкое нещастие изъ пътища. Тъ бѣха въ право, защото знаеха по-добре лошавините на турците отъ колкото менъ, който съмъ живѣлъ само въ Битоли, гдѣто всичко има представители отъ всички почти Европейски държави, и колкото и да се по-свободно се живѣе отъ колкото

другадъ въ нашата Македония. То си е така, който не е испонаречъ не се бой отъ огньъ.

До пладивъ ние преминахме около 15 километра и въ една ливада, на самия път отъ планината, близко до единъ ханъ, се установихме, поклежахме и съдълъ една малка почивка пакъ продължихме пътища си. Приквечеръ пристигнахме въ гр. Ресенъ, гдѣто преночувахме въ единъ ханъ; а утъръната още съ зори оставихме този градъ и потеглихме по Буковски пътъ за въ Охридъ. Слънцето вече се преваливаше когато вървяхме презъ последната долина и не съдълъ много, на около 10 километра далечина, се показа предъ насъ този градъ съ широкото си езеро и хубавата си равнина, заобиколени отъ всекадъ съ високи и хубави планини.

Азъ съмъ далечъ отъ да представи тукъ живата картина на този български градъ, но ще се помажча да дамъ едно скромно описание за него.

Градъ Охридъ е издигнатъ на единъ ридъ (хълмъ), заобиколенъ отъ юго-западната страна съ езерото, което обвъмъ едно пространство отъ около 30 километра въ диаметъръ, и отъ северо-источната съ една равнина отъ около 8 квадратни километра, покрита съ хубави градини, лози, пиви и ливади, а на около всичко това, на първъ поглѣдъ, сѫ високите планини: Петрина, Истокъ, Галичница, Лина, Белица, Вишо'о и други още нѣколко, накичени съ жгети гори! Изъ между тъхъ се виждатъ нѣкъ манастири: Св. Илия, Св. Петка, Св. Стефанъ или Паисиъръ, Заумъ, Св. Наумъ, Св. Богородица или Калища, Св. Размо и Св. Спасъ; селата: Лъкоецъ, Велгоничи, Рамне, Велестобъ, Горица, Шипокно, Койниско, Елшани, Пенчани, Търнейца, Любанишча, Писконие, Тушемишча, Загорничани, Старово, гр. Поградецъ, Мумулишча, Одуиниша, Пискурати, Линъ, Радожда, Радолишча, Вишни, Октици, Загражани, Вевчани, Калишко-село, гр. Струга, — презъ срѣдата на когото тече Черния-Дримъ, — Подгорци, Лабунишча, Велешча, Д. Бѣлица, Вранишча, Минелюб, Лежани, Морунишча, Гъбовци, Орманъ, Д. Локочерей, Г. Локочерей, Вапила, Сирела, Свинишча, Д. Косель и Г. Косель. — Косель тукъ каззватъ на кюкюрта и понеже цѣлата околност на последните двѣ села е почти кюкюртена, мириса на кюкюртъ, то отъ това тѣ посътъ и названието Косель. Близо Горий-Косель има досъта минерални ^{води} и една дупка въ видъ на уgasъ ^{волканъ}, въ обемъ на около 10 въ диаметъръ, която тукъ наричатъ духло; защото непрестанно духа (изпуща) единъ сухъ въздухъ отъ разни газове. При това мѣсто мнозина болни отъ околните мѣста дохаждатъ, се миятъ и прескачатъ духлото за здравие. — И тукъ таме блъщукатъ нѣколко реки, които се вливатъ въ езерото. Градъ Охридъ съ неговите околности географически е поставенъ тий, щото климата му тръбвало би да бѫде много горѣцъ; по

понеже, както е казано по-горе, той се памира при езеро и чрезъ околностите му текътъ нѣколко реки, то климата му е срѣденъ, лѣгъкъ, а даже и много приятелъ.

Отъ гореказаното, макаръ и кратко, съ читателя ще може да си състави понятие, пое отъ части, каква прелъстна картина представлява, за всяки зрителъ, Охридъ съ неговата околност; комуто историята посъвѣтила нѣколко страници не даромъ. Въ тоя градъ престояхъ цели три дена повече съ цѣль, да се запознаи и съ положението на жителите му, което е и по-важното. Особено българите, които съставляватъ болшинството на града, памърихъ въ голями икономически отиадъкъ. Това мя подбуди да взема скромното си перо и да ошиши всичко, което вървамъ ще накара както македонцъ, живущи въ разни чужди страни, тѣй и свободните българи, по-серизно да помислиятъ за свойте нещастни брации въ Македония.

Градътъ Охридъ брои около 20000 жители, отъ които: около 13000 българи, 5—6000 турци, 5—600 власи съ арнаути, 4—500 цигани, а гърци сѫ: А. Точко, Зарче, С. Митлия, Д. Стружанче, Попъ Спиро, Г. Манче и Стойче Алафранга отъ Търнейца. Това за свѣдѣніе на гърците силогози. Околността му състои отъ около 110 села и гр. Струга, отъ които: само 5—6 сѫ Албано-Мохамедански и другите всички български, а въ Струга се броятъ: около 4—5000 българи и около 2000 турци. Други народности нѣма въ този градъ и околността му.

Обаче за да представа по-ясно икономическото положение на българите ще се повърна малко и въ миналото. Преди Руско-Турската война били само зулумитъ и неманието свобода. Въ града имало около 30 фабрики, които работили кожухарството и давали работа и прехрана по на 50—60 души, около които се преминавали още толкова и повече челядъ. Повечето отъ половината жители на гр. Охридъ, а особено варошантъ, сѫ се препитавали исклучително отъ кожухарството. Отъ тогава падна и тази промишленност, прекратиха работата почти всички фабрики и съ хиляди рѣже останаха безъ работа, а още толкова и по-вече гърла безъ хлѣбъ; всъледствие което мнозина отишли по чуженъ сѣрни, да търсятъ каква и да е работа за да прехранятъ себе и домашните си. Други пакъ мнозина били принудени да напуснатъ бащиното си огнище, само за да спасятъ животъ си отъ турските необузданни хаймани, или отъ страхъ да не подпаднатъ въ нѣкой зажданъ отъ клеветитъ на неколкото пакостници гъркомани. За по-ясенъ изглѣдъ на свободата въ този градъ, ако може така да се рече, представимъ и това, което и менъ досът удиви, че кафеджия, белберъ, налбантинъ и табакъ, нѣма българинъ; тия занятия занимаватъ само нѣколко турци и за българите се забранени строго, отъ съжителите имъ турци, подъ страхъ на

убийство. И сега въ Охридъ останали само старци, лъца и тѣзи, които се занимаватъ съ рыболовство, земеделие и по нѣкакъ шивачи, хлѣбари и бакалази. — Венчко въ краина бѫдност!....

Но още повече се за съжаление жителите на околността му — селенинти, които отъ дени на денъ осиромашаватъ; селата имъ се преобращатъ на чифлици и тѣ сами на роби.

Харамий неизвестно кръстоносът изъ селата и венчко що имъ се испреши: койни, водове, крави, овци, кози, даже и човекъ забиратъ (преди 2—3 години имаше заплемени около 100—200 души, които откуниха своя животъ скъпо и прескъпо като си не продадоха венчко що имаха); така щото, цѣлъ села се опустошени отъ тѣхъ и въ цѣлата Горна и Долна Дѣбръца, гдѣто селенитъ имаха преди по цѣлъ стада иманние, сега нѣматъ нищо. Ако единъ спахия купи отъ правителството спахийскътъ (десентъка) на едно село за 10,000 гривни и му се наада да сѣбъре 200 кила жито, той, съ зло съ добро, събира 400; ако 200-тъ кила прибере, то другите 200 остава въ селото: на бѫдната въ засемъ, за до друго гумно, а на по-имотнина да му го чува, защото нѣмалъ място гдѣ да си го прибере. Слѣдъ една година, ето че агата дошелъ въ селото, съ нѣкакъ голаци около си, иска селенитъ да го гончатъ съ баници и кокошки, и живетъ въ двоенъ размѣръ отъ всички, а селенитъ, щѣтъ не щѣтъ, ще му го повърнатъ както той иска, иначе: бой, мжки; щомъ вижда, че нѣкой вече не е въ състояние да повърне житото въ натура, драсва му той единъ се нестъ като минава килото жито двойно по-скъпо отъ колкото чини и прибави още толкова лихва за първа година. Въ 2—3 години време килото жито става около 1,000 гр., ако не и повече; защото селенитъ повече не се грамотни и въ много случаи ставатъ батакчилици отъ страна заимодавца. Тогава вече селенина се принуждава да продаде нивата си, ливадата си или друго нѣщо за да се исплати, а турчинътъ това и чакаше; той туря рѣка на това имущество и го купува за съвсемъ ефтина цѣна. Въ такъвъ случаи, никой отъ страха да купи това сокаже за претендантъ да купи това имущество, отъ страхъ да не бѫде битъ, убитъ и запалянъ (много примири има такива), при все че, самитъ турски закони даватъ това право на всеки съсѣдъ. Слѣдъ всичко това досегания спахия се завзема по-серизично за работата си и се стреми да стапне господаръ на цѣлото село. Съ тая цѣль той започва да заплашва съвсемъ на куцената му нива и, съ добро съ зло, за пуста цѣна купува и неговата нива; а по нѣкогажъ се случава и заграбване. По тоя начинъ, подѣлъка, спахията въ растояние на 6—7 години, съ 100 лири капиталъ, направи единъ доста голямъ чифликъ, чини 1,000 лири и повече, а селенитъ вече му се исподжии — роби и работятъ само за една съвсемъ бѫдна прехрана.

Това не само спахии вършатъ, но още много други тѣхи братии и то съ побързъ усъхъ Властица предъ венчкъти престаждения и злодаваніи е глуха и мъжи, въ когато селенина се съ какво и дѣцата си да прерхнатъ и спромаха! то затваря като престаждникъ, вмѣсто да се погрижи за подобренето на неспособното положение на своятъ миринъ данокоплатци. Въ танокомпостъ само гърцики почилици са са Вследствие тии зулуми, мжжетъ отъ цѣлъ села се привидени да отиватъ въ България, Сърбия, Влашка и другадѣ, далечъ отъ своята чезидъ, за да търсятъ прехрана. Само отъ охридските села има повече отъ 10,000 мжжетъ въ чюднина. И ако това продължи така още много, полъвка-лъвка, селата ще се преобърнатъ венчкъти на чифлици и селенитъ на роби, които, при венчката си досегашна опоритостъ и борба за закрепене народността и вървата си, ще отиаднатъ духомъ ище изгубятъ венчко подъ тѣжки хомотъ, който така систематично имъ се гради.

Въ градътъ сѫи възети по серизии мврки противъ българщината. Тримата гъркомани, защото служатъ и като иниции на властва, сѫ държатъ въ хлюкоматъти за ази и представяватъ християнските народности Колко е това ембънио, наистина? Всека тѣхни клъвства властва и приема като ищета пари и преслѣдва, затваря и мжжети тогава, който е ималъ злочестината да бѫде нахлъвствена отъ своята християнски братия. Даже има и такъвъ примѣръ, както ми разказваха, че юномъ се захванило построяванието на една църква Св. Климентъ — Манастиръ, въ времето на Негово Преосвещенство Охридски Митрополитъ Наталиа, единъ отъ тези иниции подицнайзъ на тогавашния каймакамътъ: „Българите възлагатъ при църквата си една издалъ високата си зановѣдъ да се сире работата. Това място и сега още стои така. Отъ любопитство азъ оти дохъ при това странно място, което и що видѣхъ? въ дворътъ на църквата, при едно къщие, стоеха два зида издигнати около по единъ метъръ отъ каменъ и калъ, които заграждаха не повече отъ 6 квадратни метра място, което особено отъ подиганието на църквата, пакъ не е изгасната и последната искра въ българското сърдце на Охридянина. Въ града има сега едно добре уредено четверо-класно българско училище, четири началини мжжети и дѣвъ женски. Класното училище, споредъ разказътъ на самитъ граждани, било нѣкакъ икти, презъ послѣдните 10 години, отваряно и затваряно по причината на нѣмание срѣдъ което много бѫдни младежи не можали

да се използватъ поне съ едно четверо-класно образование. Още, има едно гърцико училище съ единъ учитель само, което поддържатъ гърците сиологи, и едно изашко съ диама учителика се изашва най-крайната махода на источната страна отъ града, гдѣто живи възрастътъ, поддържано отъ Романия. Ти почти на всекадѣ изъ Македония, гдѣто живи възрастъ, има поддържащи училища. Пантина, въ той случай, романицитъ се показватъ истински патроти и братолюбци и заслужватъ похваление. Сърбия, които постоянно виждатъ въ Душановата харта Македония, а въ нея и той градъ, както много икти испрацили платени учители, за да учителствуватъ на сърбски езикъ, които венчката бивали възбудени да търсятъ другата врата, защото Охридъ е съ крепост и има дѣвъ порти — Горна и Долна; тѣй и тая година испратили единого, комуто граждани показали втората порта съ думите: „ище не разбираемъ Ванинъ езикъ.“ Въ гр. Струга, людката на народните тружденици — Братии Миладинови, има само едно второ-класно българско училище и дѣвъ началини, мжжети и женски. И въ селата: Велгощи, Велестово, Неничани, Вевчани, Лабунишча, Минленово и Сливово има по единъ учитель, а венчките други, около 100 български села, сѫ безъ училища и учители.

Тая осъжданостъ отъ училища и учители държи напитъ братия въ мракътъ на невежеството, вслѣдствие което не могатъ да видятъ по-ислено и гибелното си положение. Само отъ това има и такива изъ мѣжду ни, които всички незгодности търсятъ безронотъ и които се оставатъ и на бабитъ да ги мълзятъ като крави.

Обаче за изгонванието на това неизвестство и отъ всички ни, необходимо е пай-първо нуждно духовна храна, които отваря очите на слънчътъ и дава сила на слабитъ

1888 год.

Битолчанецъ.

Разни новини.

Когато господъ иска да вземе ботатетвото нѣкому, поскоро ума му възбъма, казва народната пословица. Тѣй и гърците владили, не имъ стигаше гдѣто съ свойтъ глупави погрънки изгубиха пошапредъ Романия, посълъ българитъ, а сега ще бѫдятъ изгонени и отъ албанци. Не преди много въ гр. Корча (Албания) имало една доста траги-комична случка. Ариаутитъ (шкапитари) искали да откриятъ въ той градъ едно шкапитарско училище, да се въспитаватъ дѣцата имъ на своя езикъ, за когото отъ нѣкои албаници наричатъ на послѣдътъ е изобретена по-ашибка; а гърцики владики си позволихъ да прави същите комедии, които неговитъ събратия, а може би и

самъ той, се правили и прават дру-
гадѣ, и не позволявалъ да се отваря
такъвъ училище на не търци синъ. Но
шкунитаритъ, не сѫ като други наро-
ди и не се лагаватъ много въ такива
случая съ молби и оплаквания, на-
паднали върхъ владиката, така щото
властита сдъвамъ можала да го избави
живъ отъ ръщетъ имъ. Ние сърадваме
на нашиятъ съездъ шкунитари въ това
национално възраждане и желаеме
имъ УСПѢХЪ.

Хамбургъ за наредъ престава да е свободно пристанище въ Германия. Отъ сега този градъ ще биде подлаганъ на истиен митнически законъ както другите части изъ Германия.
(Зорница).

Телеграфирано е отъ Заизбаръ на „Нордъ“ Даице Алгемайне Цайтунгъ,“ че едно твърде сериозно въстание е избухнало сръщо Англичаните въ Момбаското пристанище, което принадлежжи на Английското Африканско Дружество. Имало убити двама англичани.
(Зорница)

Отъ Римъ извѣстяватъ, че Папата е испратилъ наставления до всичките Римо-Католически владици въ свѣта, да слѣдватъ да агитиратъ за възвръщанието свѣтската власть на Негово Святѣшество. (Зорница).

Ведътствието отказванието на Отоманска банка да се съгласи върху условията по пакето-сключения заем съ Германската банка, появи се спречкване между правителството и това учреждение. Банката, основаща се на превилегии предвидени въ договора, претендира за правото: да бъде оръдието на всичките съкровищни трансакции, да притъжава всичките парични фондове и да заплаща всичко, което подпада въ категорията на Отоманските финансални операции. Портата дава за доводъ, че всичките конвенции тръбва да се разбират: да даватъ нейната и задълженията, и обвинява банката за гдъто тя не върши работите си на време и удовлетворително. Голяма вражда съществува между настоящия финансов министър и някои чиновници въ Отоманска банка и това усилва и тъй обтягнатите отношения между борещите се страни. Между това, Портата влизе въ снощи съ Френската „Credit lyonnais“ банка, която има клонъ въ Цариградъ и на който е дадено право да отвори и други клонове въ главини провинциални градове съ целъ да ѝ се натовари да върши такива финансални дъела за каквито тя би дошла въ съглашение съ правителството. Първото начевание се направи съ авансиранието на 30,000 лири, които ще се платятъ на „Credit lyonnais“ чрезъ провинциалните приходи.

Финансиалното положение е много трудно и беспокой турския кабинет. Силният настояватъ на чуждестранни кредити, закасяванието да плати

Редакторъ — Отговорникъ: К. Шаховъ.

руското военно обещателие, контрактът по войската и мореплаванието, всички настояват да се ползватъ отъ новия заемъ, когато финансиият министър гълда да избъгне погълчанието на тъзи фондове, съ които могли да тури въ дължност реформите по своя клечъ. Това е причината за гдъто той е въ постоянно спречкане съ министерството, което поддръжа, че трябва да се удовлетвори исканията на кредиторите и по този начинъ да може да се поддръжи и така разрушенният кредитъ. Рапорта е предложенъ на Султана и въвръща се, че той съ своята умнотъ и справедливо чувство ще разръши расирата по начинъ задоволителенъ за публичния кредитъ и честъта на правителството. (Свобода).

Правителството въ Македонии, вижда се за очи, като да взема никакът мърки противъ разбойниците; но е късно и е безезпособно да стори това. С. Велешча (Охридско) отъ 20 Сентемврий още е обсадено отъ редовна войска за да се уловятъ главатарите на разбойниците, които до скоро възлухаха изъ околните му места, и до 7 того никакъ не билъ нито предаденъ нито уловенъ.

Колко е за удивление, едно правителство неможе да помири едно село, което нъма повече отъ 250 къщи турски.

Отъ плашиата Петрина, отъ колибите, разбойники заробили единъ влакъ и го отвлякли въ Дебръ. Богъ знае колко скжно ще тръбва да откунни своя животъ той нещастникъ.

По пътя за Дебъръ билъ убитъ единъ кираджия отъ сънчтициите си турци, безъ никаква причина.

ТЕЛЕГРАММЫ.

Лондонъ, 12 Октомвр. — в. „Тимесъ“
се известява отъ Виена, че полити-
ческият кръгове не считатъ за серно-
зенъ слухътъ относително до склончва-
нието съюзъ между Русия и Тур-
ция.

Москва, с. д. — Една голяма къща въ центърът на града, се събори; има работници убити. Върва се, че числото на жертвите възлиза на тридесетъ.

Виена, 13 Октомвр. — Въ камерата на депутатите финансийтъ министър ще представи бюджетътъ за 1889 г. Споредъ той бюджетъ расходитъ възлизатъ на 538,345,786 ф., приходитъ — на 538,515,245 ф., а разликата възлиза на 169,459 ф. Той бюджетъ сравненъ съ ония отъ миналата година представля въ повече 21,544,819 ф.

София, 18 Октомврий. — Конть де
Гремодъ, отъ маршала на Негово Ц.
Височество, умръ тази заранъ.

Пострадамъ, с. д. — Императора
пристигна тази вечеръ вт. 8 ч.

Берлинъ, с. д. — Изборитъ за пруската Диета станаха. Въ Берлинъ, се избраха кандидатитъ на либералната партия.

до Господа Абонатить и настоятелей.

До тъзи г. г. читатели, до които испращаме 1-ий брой отъ в. „Македония“ и не сѫ били още записани като спомоществователи, ако не желаятъ да го получаватъ, се умоляватъ да ни повърнатъ броя назадъ, иначе ще се считать за абонати и при обиколянието на г-на П. Милевъ, който е испратенъ отъ страна рѣдакцията, ще имъ се иска стойностъта, а онези, които пакъ желаятъ да получаватъ рѣдовно нашния вѣстникъ, се умоляватъ да посыпратъ съ испращане абонамента си направо въ редакцията и точния си адресъ

Г. г. настоятелите, до които испращаме по няколко броя, се умоляват да се приложат за разпространяванието на в „Македония“, съ което ще ни помогнат много въ това трудно дѣло.

Съ почитание:

РЕДАКЦИЯТА.

ИЗВѢСТИЕ

Излъзе отъ печатъ

НОВО КАЛЕНДАРЧЕ

ЗА 1889 ГОД.

1-9

Руссе, скоро-печатница на Ст. Ив. Роглевъ.